

Oli liian hiljaista. Oli liian pimeää. Miksi en nähnyt mitään? Liikutin kättäni. Se tunsu pehmeää, viileää ja nihkeää. Suuntavaisto viestitti tuttuudesta ja ojensin käteni vaistomaisesti oikealle, jossa yöpöydän lukulamppu sijaitsi. Kohde löytyi ja valo napsahti päälle. Se täytti makuuhuoneen lempeänkeltaiseen hehkuun. Nousin kyynärpäideni varaan ja tutkin huonetta hämmentyneenä. Lakanat olivat solmussa ja jäähtyneen hien kyllästämiä. Tyynyt olivat tipahtaneet lattialle ja vesilasi kaatunut yöpöydän vaaleapuiselle pinnalle. Paksu musta pimennysverho roikkui jähmeänä ikkunan edessä päästämättä valonsäteitä sisään. Tuntui kuin olisin nukkunut kaksi viikkoa putkeen. Talo oli aivan hiljainen ja ulkoa ei kuulunut ääntäkään. Oliko yö vai päivä? Muistin olleeni sairas ja jossain toisessa maailmassa. Muistin myös pelastaneeni gorillan – pahasti sairaan gorillan. Pelastus. Se sana ilkkui minulle. En ollut pelastanut ketään, vaikka niin luulin. Kävelin kuin hiipien alakertaan kellarin ovelle. Metallinharmaa ilmastointiteippi peitti ovenkarmeja. Muutama teipeistä repsotti jo. En koskenutkaan oveen, en uskaltanut – vieläkään. Nenäkarvoja kutitti epämiellyttävä haju. Nuuhkaisin syvempään nenä lähes ovesa kiinni. Vedin pääni taakse kuin salamaniskusta. Sieltä se tuli, kellarista. Järkyttävä vatsaa vääntävä ja kouristava tulvahdus mätänemistä. Vaikka hetki sitten nälkä oli kaivellut sisuskaluja, se tuupattiin hajun myötä taka-alalle. Olohuoneessa etsin kaukosäädintä tuloksetta. Turhautuneena laitoin TV:n päälle itse laitteesta. Se tarjosi vain lumisadetta kanava toisensa jälkeen. Olikohan antennissa jotain vikaa? Poistin TV:stä äänet, mutta jätin valkomustan kohinan kuvaan. Se loi muutoin himmeään olohuoneeseen aneemisen ja sairaan tunnelman. Verhon takaa paljastui pilvinen iltapäivä. Normaalisti vilkasliikenteinen katu talon edessä oli nyt liikkumaton. Tämä ennusti jotain ikävää. Koitin kurkkia pienestä ikkunasta oikealle ja vasemmalle nähdäkseen vilauksen elämästä. Naapurin auto oli pihatiellä. Vastapäisellä tontilla sadetin tihkutti vettä liian pitkäksi kasvaneelle nurmelle. Hiljaisuus painoi tukahduttavaa täkkiä kaiken päälle. Tiesin, että olin ollut sairas. Muistin heräilleeni viime tuntien aikana muutaman kerran hikisenä ja tuskaisena, kun kuume laski. En ollut saanut tautia gorillalta. Sain sen neljä päivää myöhemmin koulusta. Silloin sairastuneita alkoi näkyä yhä enemmän katukuvassa. Samaan aikaan alkoi yleinen paniikki, kun tiedotysvälineet yhdistivät sen Ebolaan. Heikotuksen aalto eteni värähdellen päästäni jalkoihin. Istahdin hetkeksi lattialle keräämään voimia. Olisi syötävä jotain. Ties kuinka kauan olin ollut syömättä. Taapersin keittiöön kiertäen kellarin oven kaukaa. Jääkaappi ei ollut onnistunut hidastamaan enää ruokatarvikkeiden homehtumista. Vaikka näky valkoiseen untuvaan peittyneestä spagettikattilallisesta ällötti, kaivoin näivettyneen kurkun alahyllyltä. Se maistui silti hyvälle. Join vettä suoraan hanasta, kastelin kasvot ja pesin kädet. Tuntui paremmalta. Puhelin löytyi lattialta. Yritin soittaa äidilleni, mutta vastaaja katkaisi yritykseni. En jättänyt viestiä. Hiljaisuus sai minut hermostuneeksi. Jos olisin omistanut radion, olisin laittanut sen päälle. Aloin hyräillä sekalaista säveltä, johon yhdistyi eri lauluja, koska mieleeni ei millään muistunut yhtäkään kokonaista kappaletta. Vaihdoin vaatteet ja avasin muutaman ikkunan. En tiedä jäikö lemu nenääni vai haisiko koko talo. Kauppaan olisi päästävä. Etsin kotiaavaimet, varmistin ne taskuuni ja lukitsin oven perässä. Jäin seisomaan kuistille. Maailma näytti uhkaavalta. Siitä oli otettu pois kaikki elävä. Uskaltaisinko lähteä kotini suojista? Olisiko viisainta vain palata takaisin? Kellarissa olisi pahvilaatikollinen säilykkeitä. Ei, en voisi mennä kellariin. Rohkaisin mieleni ja etenin pihaportille. Lähin kauppa oli kävelymatkan päässä. Jatkoin tuttua reittiä. Pihalla näkyi lasten värikkäitä muovileluja, tuulissa heiluvia keinoja ja tyhjiä pihakalusteita. Yhden talon etuovi oli kokonaan auki. Katsoin sitä epävarmasti. Talossa ei ollut valoja ala- tai yläkerrassa. Vain tuuli loi vienoa suhinaa, muutoin elämäni oli äänetöntä. Sata metriä ennen kaupan ovea tuli mieleen, etten ollut ottanut mukaan rahaa. Ehkä se mukava nuori mies olisi

töissä ja antaisi minun maksaa ostokseni myöhemmin. Toiveeni oli turha, sillä kaupan jyrkeä ovi ei auennut. Se oli lukossa ja kalteroitu näyteikkuna oli valoton. Palasin askeliani takaisin. Jäin seisomaan talon eteen, jonka avonainen ovi narahteli tuulen liikkeiden mukaisesti. Olisiko siellä ruokaa? Nielin pelkoni, mutta se ei vienyt pois nälkää. Etenin hiljaa ovelle. Yhtäkkiä jostain kauempaa kuului raivokas koiran haukunta. Se kaikui talojen seinistä ja autoita katuja pitkin. Eläin oli selvästi vihainen. Hetken päästä ääntely muuttui murinaksi ja sitten loppui kokonaan. Siirryin sisäpuolelle. Avoin ovi ja eteisen verhoton ikkuna kantoivat valoa sisälle. En uskaltanut huhuilla kotonaolijoita, olinhan tullut varasretkelle. Keittiössä muutama tuoli oli kaatunut ja lattia oli täynnä lasinsiruja. Kahvinporoja löytyi keittiön tasolta ja itse kahvinkeitin roikkui tason yli sähköjohtonsa varassa. Astelin varovaisesti lattialle välttämättä suurimpia sirurykelmiä. Pehmeät tossunpohjat ottivat vastaan terävät yksittäiskappaleet ja rutisivat niiden alla. Jääkaapista löytyi pilaantuneen ruuan lisäksi paljon käytettävääkin. Keräsin rivakasti vihanneksia, voita, juustoa ja lihaa pieneen koriin, joka oli pitänyt kuhmuisia ja ruskeaksi muuttuneita hedelmiä keskellä ruokapöytää. Hedelmät lensivät lattialle käyttökelvottomina. Jääkaapin ovesta tönöttävä maito haisi pahalle. Sen viimeinen käyttöpäivämäärä ei kertonut minulle mitään, koska en tiennyt mikä päivä nyt oli. Kori täyttyi nopeasti. Löysin käsiini käyttämättömiä roskapusseja, joihin tyhjensin kuiva-ainekaapin sisällön. Yläkerrasta kuului narahdus. Pysähdyin kuin kauris ajovaloihin. Seisoin jähmettyneenä käsi ojossa kaapin sisältöä kohden toisen pidellessä painavaa pussia. Luulinko vain kuulleen jotain? Ojentauduin hitaasti keräämiäni ruokatarvikkeita kohden, nostin ne mukaani ja hiivin keittiöstä ulos. Suoraan yläpuolellani katto narahti kahdesti. Luikahdin ovesta ulos ja etenin seinänviertä selkää siinä kiinni. En halunnut, että kukaan näkisi minua yläkerran ikkunoista. Talon kulmalla ryntäsin aidan vieressä olevan pensasaidan taakse. Nostin pussit ja korin aidan yli, vilkaisin taloa ja uskalsin kiivetä itsekin naapuripihalle. Jostain kuului korviahuumaava paukahdus. Säikähdin valtavasti. Kiedoin pussit käsiini ja jätin korin taakse. Juoksin koko kadunmatkan kotiin. Ähelsin avaimet taskustani vilkuillen paniikissa taakse. Kuulin rohinaa, joka tuntui käyvän jatkuvasti äänekkäämmäksi. Avaimet lipsuivat sormissa, enkä saanut otetta oikeasta. Pidätin hengitystä ja rohiseva ääni lakkasi. Tajusin äänen lähteneen itsestäni. Otin kotiavaimesta tiukasti kiinni, työnsin lukkoon ja ovi aukeni. Heitin ruokakassit sisälle välittämättä muussaantuvista ainesosista ja paukautin oven perässäni kiinni. Lukitsin oven huolellisesti ja suljin nopeasti auki jättämäni ikkunat. Päivä alkoi hämärtyä radikaalisti ja minua alkoi pelottaa tuleva yö. Olisi parempi, etten näkisi ulos, ajattelin ja vedin verhot kiinni. Asunto muuttui pimeäksi. Etuovelta kuului rapinaa. En saanut henkeä. Jähmetyin. Rapina tutki oven alas asti. Tuijotin ovea ja latasin mielessäni kaikki avustavat ajatukset, että ovi ei pettäisi minua. Äkillinen hiljaisuus säikäytti minut entisestään. En uskaltanut liikahtaa. Jospa se menisi pois ja jättäisi minut rauhaan, huomattaessaan, että ovi oli kiinni. Jossain alapuolella särkyi lasi. Sirpaleet helähtelivät lattialle muutaman sekunnin ajan. Käänsin päätäni vaimeana kuulunutta ääntä kohti. Se tuli jostain keittiöstä päin. Hiivin seinään sulautuneena eteisen käytävää. Jotain kolisi. Se tuli kellarista. Jotain oli kellarissa. Ilmastointiteippi ei pidättelisi tunkeutujaa. Kellariin johtavassa ovesta ei ollut lukkoa. Puiset karut puuportaat narahtivat. Otin jalat alleni ja juoksin yläkertaan. Lukitsin itseni vessan oven taakse ja pakenin kylpyammeeseen. Vedin suihkuverhon eteen, mutten kestänyt olla pimennossa, joten kurkistelin varovaisesti verhon takaa katse naulittuna vessan ovenkahvaan. Toivoin, että kellarin löyhkä ja luotaantyöntävä näky siellä saisi tunkeutujan poistumaan talosta. Olihan se ihminen, eikö? Mitä jos se olikin poliisi, palokunta tai armeija? Mitä jos joku olikin tulossa vain pelastamaan minut? Pelko liimasi minut ammeeseen ja lasittunut katseeni tuijotti oven lukkoa, peläten, että joku koittaisi sitä

painamalla kahvan alas. Jossain kohtaa hiljaisuus, ammeen kova pinta ja jähmettynyt asentoni alkoi poltella lihaksiani. En tiennyt kuinka kauan olin piilotellut kylpyhuoneessa. Talo oli äänetön. Uskalsin vaihtaa asentoa. Kun sekin alkoi pitkän ajan kuluttua painaa, huomasin, että pieni ikkuna ammeen vasemmalla puolella menetti viimeisenkin päivänvalon. Yö oli tullut. En uskaltanut poistua ammeesta tai laittaa valoja päälle. Tuli kylmä. Kietouduin froteiseen kylpytakkiin, mutta en hylännyt pommikestävää turvasatamaani. Kun pieni ikkuna alkoi osoittaa auringonnousun merkkejä, kaivauduin kylpytakin sisältä. Luonnonvalon turvin kömmämin ammeesta ylös. Yön kangistamat lihakset toimivat hitaasti ja kivuliaasti. Avasin lukon ja painoin kahvan alas. Poistuin vessasta kättä pidempää mukana. Muovinen vessaharja oli kohotettu pääni yläpuolelle iskuvalmiina. Hetki hetkeltä asunto kirkastui, kun aurinko nousi uuden päivän kunniaksi. Tarkistin huoneet ensin yläkerrasta ja sitten alakerrasta. Kellarin ovenpielissä seisoivat ilmastointiteipit samoissa asemissa kuin eilenkin. Vessaharja laskeutui alas varovaisuuden myötä. Tein inventaarion varastamistani ruokatarvikkeista. Pärjäisin hetken ennen kuin ulos olisi taas mentävä. Kellarin ovi olisi saatava jotenkin lukkoon. Raahasin yläkerran kylpyhuoneeseen ruokatavarat. Asettelin makuuhuoneesta hakemani peiton ja tyynyn kylpyammeeseen. Se olisi turvallinen ensiyönäkin. Mutta tällä kertaa hieman pehmeämpi.